

PER-OLOF JOHANSSON:
HER HVOR VI BOR.
DIGTE I AVISEN.

- og andre steder...

Splints & Co 26 / 2015

ISSN 1396_867X

Udgiver : per-olof.dk

Forord

Jeg har svigtet Splints & Co siden foråret 2013, men har jo egentlig ikke lovet nogen noget. Jeg blev engang opfordret til at søge støtte af Tidsskriftstøtteudvalget, men lod være, ud fra den betragtning, at så blev der løfter, der skulle indfries.

Dette nummer er sammensat af mine egne digte, som så mange gange før. Udvalget er digte som har været offentliggjort, men som jeg ønsker at give en ny chance. Selvfølgelig er digte tidsbundne og må gerne være det. Det er ikke altid let at sige, hvad der holder længere end det øjeblik, de blev skrevet. For at nogen kan vurdere det, må digtene foreligge tilgængelige.

For enkelte af digtenes vedkommende er det nødvendigt at vælge at se dem i mere end 100 % - men det skulle kun være et problem på mobilos.

er

e over-
g vi har
ing fra
ere kol-
le i vo-

ringel-
ik præ-
t. Øget
ængere
s ret til
nenter,
næ.

digt et
g. Den
chen i
r vores
ke mo-
bladser
iljø og

vilkår,
nedaf-
opi at
kke en

får en
ndum-
stra på
er ikke
er efter

hand-
t have
r man
der, så
s med
it tage

1956: Jeg tog fejl af Israel

Jeg skulle skrive stil om
"Den bog, der har gjort mest indtryk på mig".
Jeg skrev om "Syv år for Rachel"
af Poul Borchsenius.
Jeg var 14 år og læste aviser.
Det hjalp ikke. Jeg slugte bogen råt.
"Efter at have læst denne bog,
har jeg kunnet danne mig
et lille begreb om,
hvorfor Israel gjorde det, det gjorde."
Ja for hvem kunne i 1956
kun 11 år efter KRIGEN ikke
forstå jøders håb om et land.
Ønsket opstået længe før som
ønsket om at vende hjem.
Efter 2000 år. 2000 år for Rachel.
Ikke et ord om de andre
som andet end terrorister,
Ikke indbyggere, nej "nabolande".
"Hvad der er arabernes grund
til hadet til Israel, ved jeg ikke."
Jeg skulle have skrevet:
"At de oprindelige indbyggere følte sig trængt ud,
forstår jeg godt. At nabolandene
frygtede den nye stat, forstår jeg godt."
Jeg tog simpelthen fejl, forført af nonsens
om 2000 år for Rachel.

**Per-Olof Johansson,
Lillerød**

debat@arbejderen.dk

Ka

Man kunn
planen om
fly stille sp
radikale Vi
Hvad skal

 **Læserbrev
af Lene Ju
Enhedslist**

I disse dage ma
denskrigs start.
stormagter dar
det "endelige" c
ressourcer.

 **P
fø
er gået n
dørene, (n
ningen o
30 millia
kampfly.**

I Danmark ta
varmt for dans
terne var anti
sablen". Og de

Af Per-Olof Johansson

Her hvor vi bor

Tegning: Erik Thorsen

Slid og slæb skulle forsvinde
 men ikke kroppens styrke
 Slid og slæb skulle forsvinde
 men ikke dyrene på marken
 Slid og slæb skulle forsvinde
 men ikke frit udsyn
 Slid og slæb skulle forsvinde
 men ikke den friske luft

Kulde og sult skulle forsvinde
 men ikke jordens ressourcer
 Kulde og sult skulle forsvinde

men ikke mine enemærker
 Kulde og sult skulle forsvinde
 men ikke ensomheden

Tvang og tyranni skulle forsvinde
 men ikke tilliden til meningen med livet
 Tvang og tyranni skulle forsvinde
 men ikke tilliden til andre mennesker

Man skulle komme til fjerne steder
 men ikke bo ved en motorvej eller en raketstation.

HVILKET ÅR SKRIVER VI?

I skolegården har børnene farvestrålende
regnfrakker på.
Gult og rødt og grønt skinner det i
det tiltagende mørke.
Hvor regnen siler ned,
sommeren er regnet bort på en dag.
Efter timer med regn lyner det og brager.
Fjernt kastes plankerne til sommeren.
Alle bladene er gule og røde i spidserne,
træerne drypper i al evighed.

Om natten ser jeg
en assyrer med pølseflettet hår og skæg
og flad kalot
og kappen trukket op for munden,
på nakken bærer han et lysebrunt dyr,
selv er han mørkebrun,
bagud vendt et fortvivlet ansigt,
som hænderne trykkede sig mod,
og hun ser
et ubeskriveligt ansigt se på os.
Mængder af andre ser til siderne.

Om morgenen spiser jeg
våde brombær blandt statsbanernes syrener,
og betragter i tanker et tårn fjernt i skovkanten.

per-olof johansson

alene. Der kan være dem imel-
lem, der bliver bange, som
ikke tør se på noget

Det gamle vandtårn i Lillerød (foto: per-olof johansson)

Vægt

VANDTÅRN FARVEL

Af Per-Olof Johansson, Allerød.

Jeg sidder i Vandtårnet en efterårsdag.
En larve på et blad runger og knaser.
Trinene opad i mørket genlyder
af fodtrin fra sommerens besøgende gæster.
Ud over landet ligger tågen som sne
omkring små bitte matadorspilhuse,
jeg slår to seksere og trækker et kort
hvorpå er tegnet selve kloven fra skovene,
med blade i håret og rejsning parat,
hej! ned ad trappens hvirvler og hvirvler.
Vandtårnets borgport brager i bag mig,
da skovens lysning opsluger mig helt,
alting ser jeg nu indefra, dig og mig
og alle som elsker og elsker.

På et postkort med regnbue
over marker og skoven, lyser vandtårnet hvidt
i hvert af mine øjne, så store som thekopper,
gyldenrødt stiger så solen af skyen
og kaster stråle mod den hvide krystal,
fortidens billeder ruller igennem mig
da byen ligger fri af tågen og mørket,
her døde de levende, her lever de døde,
af vand, vand, en overflod springflod af vand,
fyldt til randen er min mund med vand
som en eller andens kærlighed forvandler til vin
i min krop, som synger og synger og synger
på samme bølgelængde som verdenshavet,
sådan går bryllupstoget igennem skovene.

SAMFUNDET UDEN ANSIGT

1. Jeg kan snart ikke huske
hvordan et ærligt ansigt ser ud.
2. Men detektiven Dick Tracy fra tegneserien
ville få det tegnet efter min beskrivelse.
3. Så ville han gå over i sit store moderne
edb-anlæg for at få personnummer, adresse, navn.
4. ha, ha, ha, hele Allerød ville le,
for svaret ville være data på en endnu ufødt.
5. Jeg ville blive slemt til grin,
for ingen kan da huske fremtiden, vel?

per-olof johansson

ERFARINGER

I

Børnene i børnehaven
råber skingert ud ad vinduet:
Farvel! Farvel! Godmorgen!
Farvel! Farvel!
En satanisk leg med mor
der vinker ti meter på cykel
og ikke vender sig igen.

skønt de skriger:Farvel!
Jeg leger far og vinker.
De bliver helt stille.

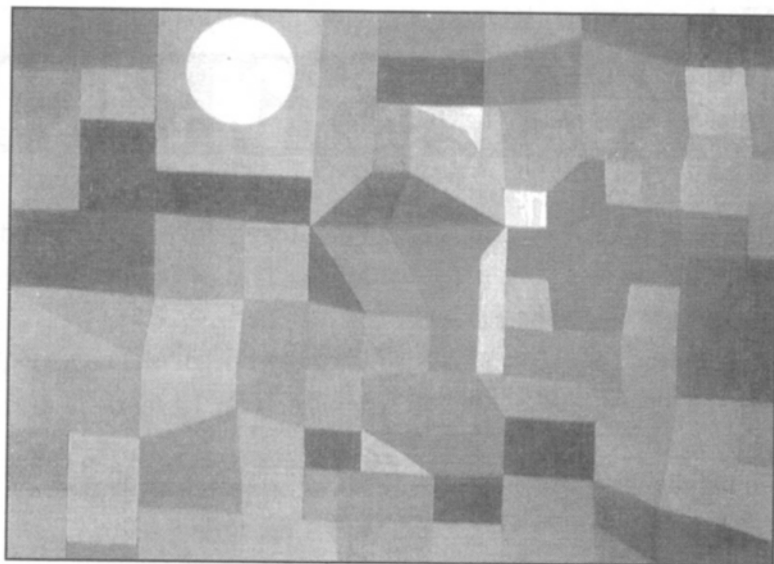
II

Seks år, hun skulle tegne sin oplevelse
efter besøg på en rideskole.

Hun sagde: jeg tegnede
en bondegård,
og så tegnede jeg fyrværkeri til,
og det har jeg ikke oplevet.
Så jeg må have tabt min hjerne.

III

Altid fuld af forventning
som grønne blade før regn.
Denne krop i stolen,
hvor ingen sidder.
Denne person i sofaen,
når der ingen er.
Dette smertefulde ansigt
i en henslængt skjorte.
Jeg så en trolde i skoven.
De voksne lo.

Som en vise om kærlighed

Af Per-Olof Johansson

Et barn ligger i sin seng
og betragter sine hænder,
knytter næven, åbner munden,
moderen går og kommer,
smiler nu til ungen, der svarer
med et smil.

Barnet er faldet i søvn,
smilet er borte nu.
Moderen ser til ungen
og er lidt mere alene:
barnet sover
selvom hun smiler.

Hun går over gulvet, sætter sig,
føler sig selv nyfødt
nu: og med den samme krop
som roligt ånder under tøjet.

Nu smiler hun igen
til en ukendt elsker.

HEGN, HAVER OG MENNESKER

En rydning i skoven: stammer fældet,
væltet over hinanden på kryds og tværs,
højt på en gran sidder en musvåge
klar til at lette og skygge for solen.
Blomster og korn vokser i friheden,
bukker sig farverigt ind i vinterens sne:
et menneske-ansigt vandrer fra sted til sted,
snart et spøgelse gennem blomstrende marker,
mellem korn i stakke, og snart som i sne og tåge.

Ansigtet samler sig i en sky på himlen fra skorstensrøgen.
Dæmpet samtale hører jeg, og opmdling af skel,
plantning af hegn, det er Jyske, Skånske
og Sjællandske Lov i funktion. Nævnte ansigt
sænker sig ned over landskabet,
med håret i skoven og ansigtet ude på jorden.
Hør her: en mand steg ned fra himmel-byen
og faldt iblandt røvere. De slog ham halvt fordærvet,
stjal hans værdier og efterlod ham nøgen på jorden.
Efter vinterens sne spirede blomsterne, fuglene sang
og børnene i skolen ønskede sig over alle bjerge.

Per-Olof Johansson (copyright).

Impromptu

Som guldsmed
er du afhængig af
at have guld til rådighed.

Som guldsmed
er du afhængig af
at have vinger til rådighed.

Per-Olof Johansson, Allerød

e

CINEMA
DET DANSKE F

KEN

København V - Tlf. (01) 11 85 11 - Giro 1190

Orndahl (adm.)

efter presseloven).

m og Jørgen Grunnet

te-Rasmussen

jagten

en enkel sag indviklet

R Jens Kampmann fortjener fuld
n forsøger at gøre det vanskeligt

nsigten med hans forslag om, at
a juli i år skal give skattevæsenet
kunders renteindtægter. Det skal
g det bliver muligt, fordi penge-
ler får pligt til at opgive det CPR-
katteväsenets grundlag for skatte-
rslaget sigter også på at afsløre

nen meget godt. Men forslaget har
. En af de afgørende er, at der på
en udvidet anvendelse af person-
orgerne ikke kan være trygge ved.
stadig ikke har en rimelig lov om
e elektroniske registrering af per-

LÆSERNE MENER

DET ER SYND

Per-Olof Johansson, Allerød,
har sendt dette digt:

Det er synd hvis du ikke
følger vejskiltet, / for så tager
du fejl af vejen. / Det er synd
hvis du ikke følger brugsan-
visningen, / for så får du en
skrue i overskud. / Det er synd
hvis du overser et lille ord, /
for så vil kontrakten ruinere
dig. / Det er synd hvis du ikke
kender ordet gift, / for så er du
døden nær. / Det er synd hvis
du ikke kender dit navn, / for
så bliver du indlagt til obser-
vation. / Det er synd hvis du
glemmer at skrive / adressat
og afsender på dit brev, / for
så når det ikke frem. / Det er
synd og du ved det ikke.

Yder
nødv
gang
gang
kald
sami
løsn
ning
fra
Jeg
tilfa
univ
sam
kar
vor
hvil
mar
som
gan
vil
hed
fag
hed
lin
ma
vil
un
ske
da
ske
ud
nis
me
ma
ter
fo
sp
sk
st
nu
in
on
gc
st
's
ga

Oles sang på Furesøen

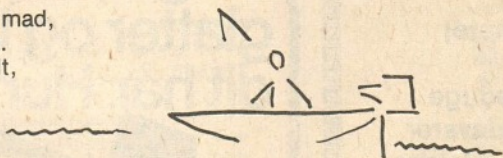
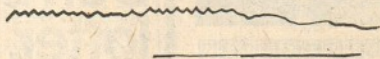
Tekst, melodi, vignet: per-olof johansson ©

Lad fugle flyve, det løse gå,
for jeg vil sejle og tænke på
mig selv og alt hvad jeg føler godt:
at bølgen bærer og det blæser vådt!

Min båd har motor, det er en lyst
at kunne sejle fra kyst til kyst.
Men når den standser, og alt er fred,
så føler jeg mig i evighed!

Om fisken bider, eller ej,
gør ikke fra eller til for mig.
Nej det er løgn. Tænk! hvor glad jeg er,
når biddet strammer i snøren her!

Ah ja jeg længes hjem, til vin og mad,
for min familie gør mig sjæleglad.
Hør du! langt væk hvis liv er hårdt,
jeg ønsker dig et liv som vort!

Johansson, Allered
»Visen om Kærlig-
samtidig fortæller
om tilsynsrådernes
fremskridt.

esammenlægning-
der han også det hele
n. De lokale kræfter
shosham skåret over
dan) citeres for bl.a.

finder os i det mørke
å det kan måske væ-
blads at sige, at man
en ganske vist
opfattelse af cen-
strationen som no-
ophøjet, stift og for-
man kun nødtvun-
ender sig til og helst
lligt, mens et lokalt
ppe virker helt så af-
de. En del af dets
ktioners succes, be-
på person- og lokal-
som en central
d kun vanskeligt kan
i samme omfang.
ets mindretal repræ-
efter min mening båd-
ndskab og nærdemo-
erfor bør beægnek-
a bruges til at støtte

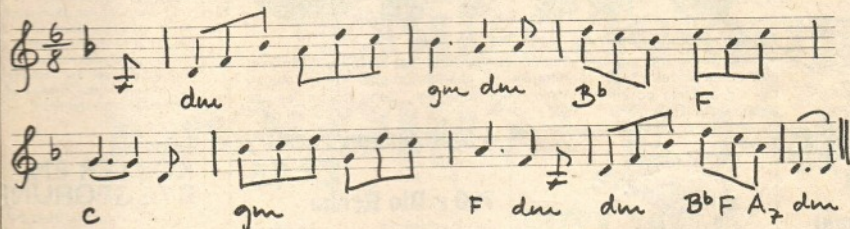
Vise om kærlighed

Tekst, melodi: per-olof johansson ©

Jeg mødte en dag en kvinde
og aftalte møde en dag,
men stedet var ikke at finde,
fordi stedet hed velbehag.

På afstand så jeg dig igen,
vi smilte den anden vej,
jeg tænkte at hun var min ven,
skønt vi var hver for sig.

Så stod vi ansigt til ansigt her
i gadens strøm en dag,
nu kan vi ikke skilles mer
uden strømme af velbehag.

Hakket flæsk

Klip her

Per-Olof Johansson TO NYE VISER

Allerødposten 1977

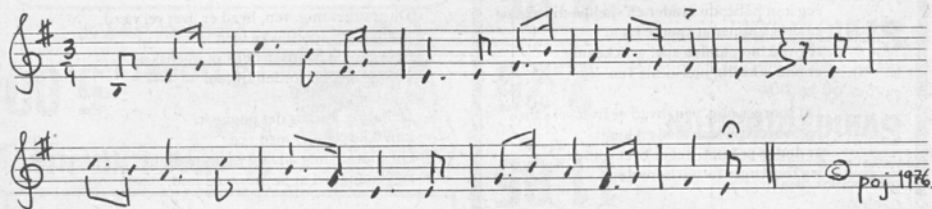
Kærlighedsstien

Her er en dal, her er et bjerg,
her er en vandrør på stien,
her er en blomst, her er en skov
i gamle dage på stien.

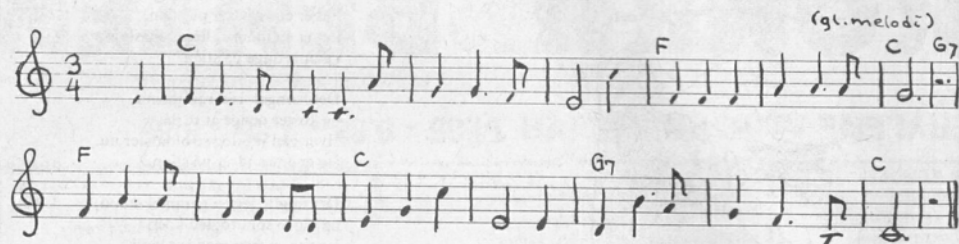
Det hænger i en ramme nu,
og koster penge at se på.
Hvor gad jeg dog se blomster nu,
jeg er en vandrør på stien.

Der mødte jeg en gammel mand,
og pigen som vogted koer,
jeg var en fremmed i et land,
som gud og hvermand besøger.

Men pigen smilte, pigen lo,
lod mig selv om, hvad jeg sku tro.
Der bjerge var, og blomster med,
og stien selv hed kærlighed.

Du spørger mig ven -

Du spørger mig, ven, hvad er livet vel værd,
jeg kan ikke svare et ord.
Doden, det ved jeg, er dig lokkende nær,
du ser kun det sorte på jord.

Jeg kan håbe, du moder en sjæl på din vej,
så du glemmer at spørge igen.
Jeg ved blot, at den sjæl er ikke mig,
er end ikke din nærmeste ven.

Du spørger mig, ven, hvad er livet vel værd,
jeg svarer dig kun med en løgn:
at doden er intet, det er livet som er,
jeg forlænger fortvivlsens døgn.

I drømme så jeg inat det ske:
en hånd som varsomt strøg din.
Dens varme greb dig, og du lod det ske,
jeg ønskede at den hånd var min.

Du spørger mig, ven, hvad er livet vel værd,
jeg ber dig: spørg ikke igen.
Spørg solen hvordan dens morgenskær
gor at froet får jorden til ven.

Den sorte jord og det nøgne liv
kan ikke opvejes med ord.
Du spurgte mig ad, og jeg følte dit liv
rigt endog ved at jævnes med jord.

Per-Olof Johansson

facebook 26. Marts 2015

Tids zoner

Hvorfor måles ikke tiden
efter menneskets pulsslag.
Forstår du da ikke, siger de,
at vi da ville få en uregelmæssig tid.

Ethvert menneske sin tid.

For et menneske enhver situation sin tid.

Jo, siger jeg, det er jo derfor.

Så skulle vi ikke aftale at mødes kl.5,
men når tiden var inde.

Hvem tør jeg sige dette til?

Hvem tør bære ordene i sit hjerte?

Hvem vil ikke utålmodigt ventende
lade blodet i fingrene
banke i bordpladen!

Selv tør jeg heller ikke vove tanken
som ensom lytter til blodets banken.

Nogen

Andre går på line.

Det kan hun ikke.

Andre kører bil.

Det kan hun heller ikke.

Det er andre gode til.

Andre kan svømme.

Det er hun rigtig dårlig til.

Andre er meget bedre.

Hun skriver digte.

Det er hun god til

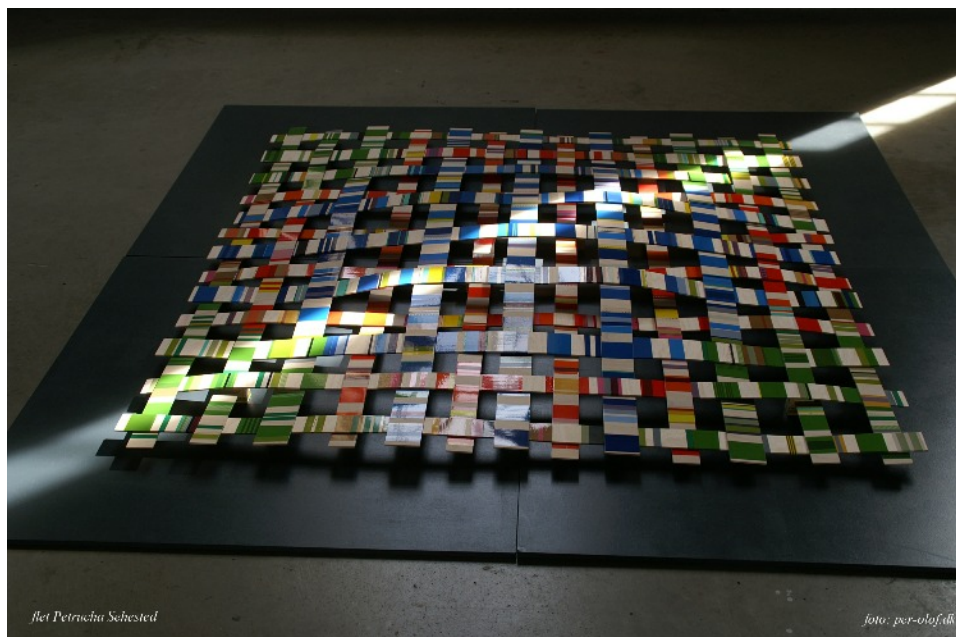
at blive ved med.

Hun skriver ikke digte

for at være, blive bedre end

nogen.

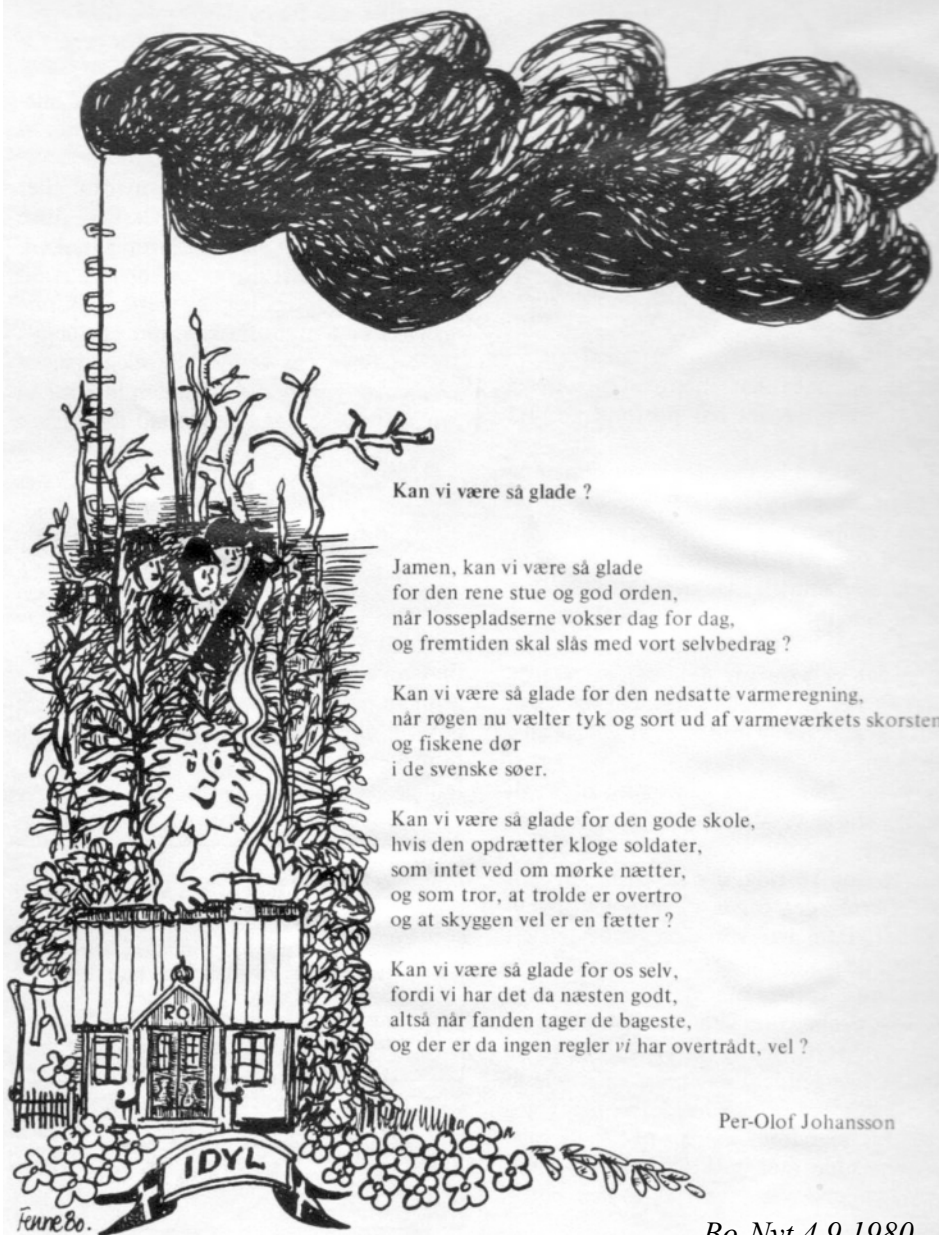
Hun ser sig i spejlet.

Flet: Petrus Sehested

Du skal ikke vente
På øjeblikket
Øjeblikket er ikke noget særligt
Det er der hele tiden
Øjnene og et blik
Selv med lukkede øjne
Er øjeblikket noget særligt

facebook 20. April 2015

Kan vi være så glade ?

Jamen, kan vi være så glade
for den rene stue og god orden,
når lossepladserne vokser dag for dag,
og fremtiden skal slås med vort selvbedrag ?

Kan vi være så glade for den nedsatte varmeregning,
når røgen nu vælter tyk og sort ud af varmeværkets skorsten
og fiskene dør
i de svenske søer.

Kan vi være så glade for den gode skole,
hvis den opdrætter kloge soldater,
som intet ved om mørke nætter,
og som tror, at trolde er overtro
og at skyggen vel er en fætter ?

Kan vi være så glade for os selv,
fordi vi har det da næsten godt,
altså når fanden tager de bageste,
og der er da ingen regler vi har overtrådt, vel ?

Per-Olof Johansson

Bo-Nvt 4 9 1980